

Képkeret

A nappalinkban van egy fotó az üknagyapámról. Már vagy tízszer megkérdeztem anyukámtól, pontosan ki ő, de mindig elfelejttem a választ. Amikor kicsi voltam, félttem tőle, mert azt képzeltem, folyton engem néz, mostanra viszont összebarátkoztunk.

Lovon ül, és katonai ruhában van. Anyukám szerint huszár, de egyáltalán nem hasonlít az olvasókönyvünk huszárjaira. Azok mindig pirosban vannak, az üknagyapám fotóján pedig minden szürkésbarna.

Ne gondoljatok bolondnak, de szoktam vele beszélgetni. Persze, nem szólalok meg hangosan, mert akkor a testvéreim kiröhögnének, de vannak történetek, amiket elmondok neki, sőt, sok olyan van, amit csakis neki mondok el, senki másnak. Mindig van véleménye ezekről, és jó ötleteket ad, hogy mit tegyek, ha bajba kerülök.

Azt mondja, különös gyerek vagyok. Sajnos, nem különlegeset mond, és azt hiszem, igaza van. Néha én is azt gondolom, hogy inkább vagyok fura, mint érdekes. De szerintem ez jó, és ő is ilyen volt gyerekkorában, mint én. Nem tudom, ez hogyan lehet, hiszen teljesen más dolgokat csinállok, mint amikkel az ő idejében foglalkoztak a gyerekek. Nem is mindent ért a világunkból, csomó dolgot el kell magyarázni neki. Fogalma sincs például, hogyan lehet a külföldi rokonainkkal úgy telefonálni, hogy közben látjuk egymást. Mi ebben a furcsa? – kérdeztem tőle. Úgy, ahogy veled beszélek. Itt állok a képed előtt, és látjuk egymást, nem? Szerintem ezt elég könnyen megértettem velem.

Majd, ha üknagyapa leszek, én is egy képkeretben fogok lakni, és onnan nézem az ükunokáimat. Remélem, ők is elmagyarázzák nekem a világot, amiben élnek!

LIPTÁK ILDIKÓ

